

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) Ing. M. F., b) J. F.**, obou zastoupených JUDr. Jaroslavem Pavlasem, Ph.D., advokátem se sídlem Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2010, čj. KUJI 20879/2010, sp. zn. OUP 41/2010 Fu-2, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 45/2010 – 94,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V roce 1988 požádali manželé A. a K. M. – vlastníci rodinného domu na ulici P. H. č. p. X na pozemku parc. č. 174 v obci a katastrálním území Velká Bíteš dále též stavebníci – o povolení přístavby jedné místnosti (pracovny) v 2. NP rodinnému domu. Tehdejší Městský národní výbor Velká Bíteš (nyní Městský úřad Velká Bíteš, dále jen „stavební úřad“) vydal dne 18. 7. 1988 pod č. j. výst. 488/88 stavební povolení, jímž žádosti manželů M. vyhověl a stanovil podmínky přístavby.

[2] Při místním šetření v rámci kolaudačního řízení dne 5. 1. 1999 bylo stavebním úřadem zjištěno, že byly provedeny stavební úpravy v rozporu s vydaným stavebním povolením, které vyžadují dodatečné stavební povolení. Konkrétně byla v 1. NP pod povolenou přístavbou místnosti (pracovny) postavena místo plánovaných dvou pilířů přístavba kuchyně, dále byla realizována přístavba chodby kryté balkonem k jižní stěně rodinného domu, došlo ke stavebním

úpravám a změně užívání stávající dílny v 1. NP na koupelnu a WC, k posunutí jižní stěny pracovny ve 2. NP o 30 cm směrem do místnosti a k výstavbě schodiště z přístavby kuchyně v 1. NP do pracovny ve 2. NP. Z tohoto důvodu stavební úřad kolaudační řízení přerušil.

[3] Manželé M. podali dne 10. 1. 1999 žádost o dodatečné povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve vztahu k nepovoleným stavebním úpravám a stavební úřad zahájil řízení podle § 88 stavebního zákona. Následovalo vleklé řízení, v jehož průběhu došlo opakovaně ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným a též k převodu vlastnictví předmětného rodinného domu z manželů M. na manžele Ing. P. a Mgr. A. B. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2009, č. j. MÚVB 829/1443/04, 5605/VÝST/U486/2009, stavební úřad novým vlastníků výše uvedené stavební úpravy dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání žalobci a) a b) coby vlastníci sousedního pozemku parc. č. 172/1 a staveb na něm postavených. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2010, č. j. KUJI 20879/2010, sp. zn. OUP 41/2010 Fu-2, odvolání žalobců zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[4] Žalobci dále brojili proti rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2011, č. j. 30 A 45/2010 - 61, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění se s většinou námitek žalobců neztotožnil. Přisvědčil však výtce žalobců, že balkón rodinného domu přesahující na pozemek žalobců nebyl stavebním povolením ze dne 18. 7. 1988, č. j. výst. 488/88, povolen - přístavba jedné místnosti byla povolena toliko na pozemku parc. č. 174 a nebyl povolen její přesah na pozemek parc. č. 172/1. Soud dále ve shodě s žalobci konstatoval, že v posuzovaném případě se nejednalo o změnu stavby před dokončením podle § 68 stavebního zákona, nýbrž o dodatečné povolení již dokončené stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

[5] Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 30/2012 – 41, předmětný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě předloženého správního spisu totiž dospěl k závěru, že inkriminovaný balkón původním stavebním povolením povolen byl, a krajský soud tedy v této části dospěl k nesprávnému právnímu závěru. Kasační soud též krajskému soudu vytkl, že z jeho argumentace o nesprávném označení předmětu řízení není zřejmé, jak soud tyto závěry promítl do výroku svého rozhodnutí a jak by měl žalovaný v této věci dále postupovat.

[6] Krajský soud v Brně tedy pokračoval v řízení a rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 30 A 45/2010 – 94, žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobců

[7] Proti novému rozsudku krajského soudu podali včasnou kasační stížnost oba žalobci. Nejprve tvrdili, že mají pochybnosti o tom, zda byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen kompletní správní spis, neboť obsah posledních rozhodnutí soudů tomu nenasvědčuje. Žalobci se domnívají, že oba správní orgány předkládají soudu pouze listiny, které jim vyhovují, a proto si nelze o této věci učinit ucelený a jednoznačný názor.

[8] Podle žalobců musí tzv. původní stav stavby odpovídat stavu před vydáním stavebního povolení v roce 1988: vše, co se realizovalo po tomto datu, musí jako celek odpovídat platným právním předpisům, na což žalobci po celé řízení upozorňovali. K tomu vyjmenovali svá podání a rozhodnutí žalovaného, v nichž měl žalovaný zaujímat jiné postoje od dnešních. Dále odkázali na text ze dne 1. 4. 2004, v němž je upozorňováno na vady řízení s absencí dokumentace požárně

pokračování

bezpečnostního řešení celé stavby a splnění podmínek podle § 17 odst. 5 a § 20 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Toto dodnes nebylo doloženo, neboť to stav přístavby zcela nesplňuje. Ohledně problematiky požárně nebezpečného prostoru žalobci dále odkázali na text z 28. 2. 2005 s tím, že ani výjimka z citovaných ustanovení vyhlášky nemůže být v daném případě povolena. Projednávaná stavba též porušuje zákony chránící vlastnictví sousedů před neoprávněnými zásahy. Žalobci odkázali na celou řadu svých podání a konstatovali, že celé věci věnovali značnou pozornost a úsilí, avšak přesto správní orgány ignorují jejich práva chráněná zákonem. Podle žalobců je třeba v této kauze zkoumat posloupnost skutečností a jednotlivých úkonů, které vytvoří přesný obrázek o přístupu žalobců.

[9] Za zásadní dva problémy v této kauze žalobci považují nepovolená okna v západní fasádě domu č. p. X a dále balkón přesahující na pozemek ve vlastnictví žalobců. Jedná se jednak o nepovolená okna v přízemí (WC a koupelna), jednak o už podruhé zvětšované (původně načerno provedené) okno v I. patře (ložnice) západní fasády vedoucí nezákonně do stavební parcely žalobců (na náměstí) a znemožňující její opětovnou zástavbu. Nezákonný stav oken byl mnohokrát popsán ve znaleckém posudku Ing. Černého ze dne 10. 4. 2007 a v podáních ze dne 20. 4. 2007 a 23. 4. 2007. k tomu navíc nyní žalobci dokládají fotografie postupného zvětšování provedeného okna v I. patře a nepovolených oken v přízemí. Sousední pozemek žalobců je ještě nezastavěnou za druhé světové války vybombardovanou prolukou. Provedené tři okenní otvory nepřipustně omezují vlastnictví žalobců, kteří by chtěli tento pozemek zastavět. Tvrzení krajského soudu, že námitka žalobců týkající se oken byla pravomocně vyřešena civilním soudem, a proto nebylo nutné, aby žalobci s jejich umístěním souhlasili, se nezakládá na pravdě. Rozsudek civilního soudu je třeba vyložit v jiných souvislostech, které toto řízení vyvolaly. Dále je třeba vzít v úvahu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2006, kterým byl změně původní rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou č. j. 9 C 211/97 – 154, kterým soud zřídil ve prospěch vlastníků domu č. p. X věcné břemeno.

[10] K balkónu žalobci podotýkají, že souhlasí se závěrem o neoprávněné stavbě, nicméně to řekl soud až nyní, ač se s touto otázkou správní orgány jednoznačně nevypořádaly. Pokud se jednalo o občanskoprávní námitku, měly správní orgány řízení přerušit a vyzvat žalobce, aby podali žalobu u soudu. Z doposud vedeného řízení není patrné, zda si tuto občanskoprávní námitku řešil sám správní orgán; spíše tento stav záměrně ignoroval a přehlížel, aby jej nemusel řešit.

[11] Žalobci též tvrdili, že krajský soud též „*dostatečně nevyhodnotil skutkový děj, z něž jednoznačně vyplývá, že tento stav je nezákonný*“. Tím nebyla žalobcům opakovaně poskytnuta náležitá právní ochrana. Nelze provést dodatečné povolení stavby, která vznikla v rozporu se stavebními zákony a předpisy. Rozhodnutí krajského soudu, které by fakticky legalizovalo stávající protiprávní stav, je velmi nešťastné, neboť zavdává příčiny do budoucna k vyvolávání dalších soudních sporů a řízení s nedohledným koncem. Správní řízení již trvá 14 let a žalovaný na věc rezignoval, aby s ní neměl více práce. Žalovaný neprovedl dostatečné prošetření a dokazování a nevěnoval této věci prvotní dostatečnou pozornost. Rovněž soud nesprávně posoudil otázku rozsahu dokazování, které bylo nutné ke zjištění stavu věci.

[12] Závěrem žalobci navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl, že kasační stížnost je nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobci netvrdí, že by se krajský soud neřídil dříve vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně balkónu a správnosti označení předmětného řízení. Pokud jde o ostatní námítky, s těmi se krajský soud vypořádal již ve svém předchozím rozsudku – pokud s jejich hodnocením nebyli žalobci spokojeni, měli je učinit předmětem kasační stížnosti v minulém řízení (podat proti minulému rozsudku krajského soudu v tomto směru kasační stížnost).

[14] Bez ohledu na tuto argumentaci se žalovaný blíže vyjádřil i k jednotlivým kasačním důvodům. K nepředložení kompletního správního spisu žalovaný uvedl, že jej žalobci nijak neprokázali, nepodepřeli žádnými konkrétními skutečnostmi (které doklady vlastně postrádají) a není zřejmé, proč tuto námítku neuplatnili již v řízení před krajským soudem. K tvrzení o nutnosti posuzovat celou stavbu a k výčtu rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prostřednictvím dodatečného stavebního povolení nelze přezkoumávat správnost či zákonnost postupu a rozhodování v předcházejícím stavebním řízení (včetně stavebního povolení, kvality projektové dokumentace, požárně bezpečnostního řešení apod.), nahrazovat jeho nedostatky, pochybení stavebního úřadu či navrátit skutkový stav, který tu byl před vydáním stavebního povolení.

[15] Pokud jde o problematiku oken, pak s těmi se dle názoru žalovaného krajský soud dostatečně vypořádal a okno v I. patře navíc není předmětem správního řízení. Námítka žalobců je dále spíše rekapitulací této záležitosti, není zřejmé, v čem vlastně žalobci spatřují nezákonnost posouzení této věci krajským soudem. Odkazované rozsudky Krajského soudu v Brně a Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou nemají s problematikou oken žádnou souvislost. Ohledně balkónu žalobci změnili svůj postoj a dospěli k závěru, že jde o stavbu neoprávněnou, nikoliv nepovolenou. Tato část přístavby proto nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, a nebylo tudíž nutné řízení přerušovat podle § 137 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) z důvodů uplatnění občanskoprávních námitek. Ostatně žalobci ani v průběhu správního řízení žádnou takovou námítku neuplatnili. Tuto záležitost musí žalobci řešit postupem podle § 135c zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

[16] Žalovaný z těchto důvodů pro případ, že bude kasační stížnost meritorně projednána, navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobami oprávněnými. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Jelikož žalovaný namítl, že se jedná o kasační stížnost nepřijatelnou, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námítkou (IV./A). Poté upřel pozornost na samotné důvody kasační stížnosti (IV./B).

[19] Kasační stížnost je z části nepřijatelná, ve zbytku pak nedůvodná.

IV./A Nepřijatelnost kasační stížnosti

pokračování

[20] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu toto ustanovení zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil [usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 – 106, náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 SbNU 519)]. Smyslem této úpravy je tedy zabránit opakovanému posouzení otázky Nejvyšším správním soudem, pokud se již k ní meritorně vyjádřil v předchozím kasačním řízení.

[21] V projednávané věci se zdejší soud ve svém minulém rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 30/2012 – 41, zabýval otázkou přesahu balkónu na pozemek žalobců (resp. otázkou, zda byl balkón povolen) a označením vedeného správního řízení. Jelikož problematika označení správního řízení není předmětem námitek v kasační stížnosti, nemá smysl se jí v souvislosti s nepřipustností kasační stížnosti dále zabývat. Otázkou povolení balkónu se však zdejší soud zabýval meritorně – vyložil relevantní hmotné právo a aplikoval jej na skutkový stav případu. Krajský soud v Brně se pak názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem plně řídil (viz s. 10 napadeného rozsudku) a žalobci ostatně v kasační stížnosti ani netvrdí, že by tomu bylo jinak. Za tohoto stavu věci je tudíž kasační námitka týkající se balkónu nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud jen pro doplnění uvádí, že závěry správních soudů ohledně balkónu nejsou pro žalobce ničím novým, jak se snaží tvrdit, neboť stejně tuto záležitost vyložil i žalovaný na s. 9 svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud též plně souhlasí s argumentací žalovaného, že byl-li balkón povolen již stavebním povolením z roku 1988 (č. j. výst. 488/88), nebyl vůbec předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Tím pádem nebylo ani možné v řízení o dodatečném povolení stavby řešit jakékoliv občanskoprávní námitky týkající se balkónu.

[22] Nejvyšší správní soud naopak nesouhlasí s argumentací žalovaného, že žalobci mohli brojit proti hodnocení zbývajících žalobních námitek krajským soudem v rozsudku ze dne 29. 11. 2011, č. j. 30 A 45/2010 - 61 kasační stížností a jestliže to neučinili, je nyní podaná kasační stížnost nepřipustná. Tímto rozsudkem krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti takovému rozsudku mohl podat pouze žalovaný a nikoliv sami žalobci. Žalobcům totiž bylo předmětným rozsudkem vyhověno. Ačkoliv krajský soud některé jejich námitky neuznal důvodnými, nemohli jejich hodnocení žalobci napadnout kasační stížností, neboť by nebrojili proti výroku tohoto rozsudku, nýbrž pouze proti jeho odůvodnění. Kasační stížnost směřující jen proti důvodům rozhodnutí soudu (a nežádající jiný výrok) je ovšem podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná a Nejvyšší správní soud by takovou kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Pokud by nyní podanou kasační stížnost žalobců soud odmítl jako nepřipustnou, upřel by jim tím přístup k soudu zaručený v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Je proto třeba uzavřít, že zbývajících námitky obsažené v nyní podané kasační stížnosti jsou přípustné a Nejvyšší správní soud se jimi bude dále meritorně zabývat.

[23] K obecné námitce, že Nejvyššímu správnímu soudu nebyl předložen kompletní správní spis, zdejší soud konstatuje, že takové obavy žalobců nesdílí. Dokumenty obsažené ve správním spisu odpovídají jednotlivým tvrzením stran v soudním řízení, jednotlivé části správního spisu jsou postupně číslovány a odpovídají zpracovaným spisovým přehledům. Z předložené spisové dokumentace nevyplývá, že by žalovaný či stavební úřad nějaké dokumenty zatajovali. Pokud žalobci konkrétně netvrdí, jaké dokumenty nebyly soudu předloženy a jaký to mělo mít vliv na posouzení věci, nezbyvá, než tuto námitku považovat za nedůvodnou.

[24] K otázce posuzování stavby jako celku soud uvádí, že v dané věci bylo vydáno stavební povolení v roce 1988 pod č. j. výst. 488/88, kterým byla povolena přístavba pracovny s balkónem v druhém patře rodinného domu. Toto stavební povolení je již téměř 25 let v právní moci, na jeho základě vzniklo stavebníkům veřejné subjektivní právo na výstavbu předmětné místnosti a jakékoliv zásahy do tohoto práva zákonná úprava již v současné době nepřipouští. Nutně by se totiž dostávaly do rozporu s principem právní jistoty, který vyvěrá z materiálního pojetí právního státu, jímž Česká republika je (článek 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

[25] V daném případě není sporu o tom, že stavebníci porušili svou povinnost vyplývající z § 66 a § 68 odst. 1 stavebního zákona a při realizaci povolené přístavby se odchýlili od ověřené projektové dokumentace, aniž by předtím požádali stavební úřad o vydání povolení změny přístavby před jejím dokončením. Výsledkem tohoto porušení zákona je stavba (přístavba) postavená v rozporu se stavebním povolením odůvodňující zahájení řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby. *„Předmět tohoto řízení musí být definován dostatečně určitě, aby v případném rozhodnutí o odstranění stavby mohlo být zcela konkrétně specifikováno, co má vlastník stavby odstranit, a aby takové rozhodnutí tedy bylo vykonatelné. Nepostačí, pokud by ve výroku tohoto rozhodnutí bylo např. uvedeno, že má stavebník odstranit všechny změny, jimiž se odchýlil od ověřené projektové dokumentace. U staveb postavených v rozporu se stavebním povolením v zásadě přicházejí v úvahu dvě možnosti. Buďto je možno identifikovat určité konkrétní prvky či části stavby, které byly postaveny v rozporu se stavebním povolením, a je možno je odstranit při zachování zbytku stavby, a pak je stavební úřad povinen nařídít odstranění pouze těchto prvků či částí stavby, nebo se rozpor se stavebním povolením týká stavby jako celku, a v takovém případě tedy nezbyvá, než nařídít odstranění celé stavby s tím, že na právo stavebníka realizovat stavbu podle původního stavebního povolení nemá tato skutečnost žádný vliv. Co je předmětem řízení o odstranění stavby, by mělo být zároveň předmětem rozhodnutí o jejím dodatečném povolení, podá-li stavebník takovou žádost a shledá-li stavební úřad naplnění veškerých zákonných podmínek k takovému rozhodnutí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111). Dále podle setrvalé judikatury zdejšího soudu umožňuje stavební zákon *povolit či dodatečně povolit pouze část stavby, aniž by takové rozhodnutí bylo jakkoli vázáno na právní režim zbytku stavby; předpokladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení části stavby je proto pouze splnění kritérií stanovených v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004 – 121, publikovaný pod č. 621/2005 Sb. NSS).

[26] V projednávané věci stavebníci požádali o dodatečné povolení stavby, přičemž stavební úřad se v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby přiklonil k první zmiňované variantě, tj. identifikoval části stavby, které dodatečně povoluje (součástí dodatečného povolení je samozřejmě i příslušná projektová dokumentace). Vzhledem k rozsahu odchylky od ověřené projektové dokumentace v původním stavebním řízení si lze jistě představit i řešení druhé, tj. dodatečné povolení celé přístavby. Nicméně postup stavebního úřadu a žalovaného nelze jen z tohoto důvodu považovat za nezákonný. Provedená identifikace dodatečně povolených částí stavby je dle mínění Nejvyššího správního soudu dostatečně určitá a i v případě, že by řízení o dodatečném povolení stavby skončilo pro stavebníky nepříznivě, je zároveň realizovatelné odstranění těchto částí, aniž by bylo zásadně dotčeno provedení přístavby podle původního stavebního povolení z roku 1988.

pokračování

[27] Za tohoto stavu věci postupoval stavební úřad i žalovaný v souladu se zákonem, pokud se nezabýval námitkami žalobců proti částem přístavby povoleným již v roce 1988 a zkoumání zákonných podmínek dodatečného povolení stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zaměřil pouze na ty části přístavby, které ve výroku rozhodnutí vymezil, a to včetně otázky požárně bezpečnostního prostoru (slovy žalobců vycházel z „původního“ stavu založeného stavebním povolením z roku 1988). Tak je třeba vykládat i žalobci odkazovaná rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2004 a 28. 2. 2005, která se týkala jen dodatečně povolené části přístavby. Na základě požadavků žalovaného uvedených v těchto rozhodnutích byla v průběhu dalšího řízení opatřena řada dokumentů, na jejichž základě pak stavební úřad dospěl k závěru, že dodatečně povolená část přístavby splňuje podmínky požární bezpečnosti. Právě to žalovaný ve svých rozhodnutích požadoval, a nelze proto tvrdit, že se odchýlil od svých dříve zastávaných názorů. Těmto dokumentům a závěrům v nich uvedeným se podrobně věnuje krajský soud na s. 9 svého rozsudku. Jelikož žalobci v kasační stížnosti neuvádí žádné konkrétní výtky vůči nim, zdejší soud odkazuje na rozsudek krajského soudu i rozhodnutí obou správních orgánů. Nejvyšší správní soud nicméně dodává, že jak původně povolená část, tak i dodatečně povolená část přístavby budou muset projít kolaudačním řízením, v němž stavební úřad zkoumá též, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona), tedy i otázku požární bezpečnosti stavby.

[28] K otázce oken v západní stěně domu č. p. 304 soud nejprve uvádí, že okno v I. patře není a nemohlo být vůbec předmětem řízení o dodatečném povolení stavby a dokonce nebylo ani předmětem řízení o původním stavebním povolení z roku 1988. K tomuto zjištění postačuje soudu ověřená projektová dokumentace ke stavebnímu povolení z roku 1988, v níž je toto okno jednoznačně zakresleno jako stávající součást stavby. Zda toto okno bylo někdy v minulosti (před rokem 1988) řádně povoleno, je pro probíhající řízení zcela irelevantní. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud neprováděl důkazy fotografiemi, které měly podle žalobců dokládat zvětšování tohoto okna v současné době.

[29] Pokud jde o dvě menší okna v západní stěně (koupelna a WC), žalobci v kasační stížnosti neuvádí konkrétní námitky kromě konstatování, že se jedná o okna nepovolená. K tomu soud může pouze odkázat na příslušné pasáže rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby na s. 11, kde bylo žalobcům částečně vyhověno v jejich námitkách a stavební úřad na řídil v podmínce 2 předmětného rozhodnutí úpravu oken a dodatečně je povolil. S otázkou omezování vlastnického práva žalobců těmito okny se přiléhavě vyrovnaly správní orgány i krajský soud, když odkázaly na pravomocný rozsudek Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 26. 10. 2000, č. j. 7 C 42/99 – 79. Okresní soud v něm na návrh žalobců tuto otázku řešil a dospěl k závěru, že k narušování soukromí žalobců nedochází, a žalobu zamítl. Tvrdí-li žalobci, že je třeba tento rozsudek vyložit v jiných souvislostech, neuvádí v jakých, a proto na něj i zdejší soud plně odkazuje. Další žalobci zmiňované rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2006, a Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou č. j. 9 C 211/97 – 154, se otázky oken vůbec netýkaly: Z tohoto důvodu soud nevyžadoval žalobci navrhovaný spis Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou, neboť zjevně nemohl do problematiky oken vnést cokoliv nového.

[30] Zbývající námitky v kasační stížnosti položili žalobci v dosti obecné rovině. K tvrzení o nemožnosti provést dodatečné stavební povolení předmětné přístavby soud uvádí, že řízení o dodatečném povolení stavby je integrální součástí stavebního zákona. Jakkoliv tedy stavebníci porušili své zákonem stanovené povinnosti, sám zákon předvídá postup, kdy lze i takovou stavbu dodatečně povolit. Správní orgány a posléze i soudy v projednávaném případě dospěly k závěru, že zákonné podmínky pro tento postup splněny byly. V takové situaci nelze hovořit o legalizaci

protiprávního stavu krajským soudem. Uvádí-li žalobci, že krajský soud dostatečně nevyhodnotil skutkový děj či nesprávně posoudil otázku rozsahu dokazování, není kasačnímu soudu zřejmé, v čem konkrétně takto krajský soud pochybil. Proto této obecné námitce nemůže přiznat důvodnost.

[31] Tvrdí-li žalobci, že žalovaný neprovedl dostatečné prošetření a dokazování a nevěnoval této věci prvotní dostatečnou pozornost, Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní řízení trvalo 11 let. Za tuto dobu shromáždily oba správní orgány rozsáhlý důkazní materiál, který pečlivě hodnotily, takže o nedostatečném prošetření věci lze hovořit jen stěží. Ostatně žalobci v průběhu řízení dosáhli některých dílčích úspěchů. Uvádí-li žalobci, že kauze věnovali značnou pozornost a úsilí, soud jim v tom neopouje. To konečně dokládají desítky podání, které ve věci uplatnili. Soud nicméně neshledává potřebu zkoumat posloupnost jednotlivých úkonů žalobců, jak sami požadují, neboť mu není zřejmý přínos takového postupu pro rozhodnutí této věci. V neposlední řadě samo množství podání či vynaložené úsilí nejsou automatickou zárukou úspěchu v řízení, a proto tento fakt nemůže mít za následek vyhovění kasační stížnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Žalobci tedy se svými námitkami neuspěli; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu